

Tonka Šibenice, aneb příběh lehké holky s dobrým srdcem

Legendární příběh známé pražské prostitutky Antonie Havlové, řečené Tonky Šibenice, která stanula u Posledního Soudu, kde se rozhoduje o jejím životě a její cestě do ráje, nebo do věčného zatracení... Několikrát soudně trestaná prostitutka, která strávila noc s příšerným vrahem Prokúpkem před jeho oběšením, aby splnila jeho poslední přání, je skutečná postava pražské galerky. Vyprávění jejího životního příběhu je připomenutím, že nemáme nikoho soudit, pokud neznáme pozadí jeho činů.

Inscenací na motivy hry E. E. Kische otevřel a zároveň i uzavřel Divadelní spolek Hostivice druhý festivalový den. V první řadě je nutno složit poklonu hlavní a vlastně jediné účinkující celé hry, Pavlíně Jonášové. Právě její postava Tonky nás postupně provází svým životem, vypráví příběhy z dob své největší slávy i z krušných časů následujících. Představení bylo důkazem toho, že i s velmi skromnou scénou a malým množstvím rekvizit se dá udělat velká paráda. Velmi milý herecký výkon podtrhla i živá hudba v podobě občasných houslových doprovodů.

Z pohledu laika se představení zdálo velmi povedené, odborné porotě však neušly jisté detaily a chyby. Jedním z největších nedostatků se stal až přehnaný optimismus herečky. Postava Tonky za sebou měla těžký život plný strastí, ran osudu a let strávených v bídě, zatímco na jevišti jsme celou dobu viděli krásnou, veselou a energickou ženu. Dynamika hry se moc neměnila, a tudíž bylo poměrně náročné rozeznat klíčové momenty od těch ne tak důležitých. Závěr celého představení tím pádem trochu zanikl a nezanechal v divákovi tak silný pocit, jaký nejspíš měl.

Závěrem nutno říci, že se celá porota, a domnívám se, že i každý v sále, shodli na tom, že za inscenací je vidět ohromný kus práce. I přes nedokonalosti se DS Hostivice zhostil tohoto nelehkého úkolu na výbornou a rozhodně neudělal svému jménu ostudu.

Tonka Šibenice, aneb příběh lehké holky s dobrým srdcem,
foto: Linda Šprinclová

-kuk-, -nira-

Manželé Živní

Druhým rokem jsou patrony Divadelního salonu paní Ljuby a od nepaměti jsou nedílnou součástí neratovického amatérského divadla. Marie Živná přivedla svého novomanžela Františka do souboru čerstvě po svatbě, od té doby spolu uměním procházejí ruku v ruce. Neratovickou divadelní tradici utvářeli v závodním klubu ROH Spolana Neratovice, později DK ROH Spolana Neratovice nebo v DS Havlíček.

Za svou kariéru vystřídali nespočet rolí a vyhráli úctyhodné množství cen, včetně ocenění za herecké výkony na národních přehlídkách. Oba jsou držitelé ceny města Neratovice za dlouholetou divadelní činnost a reprezentaci města.

-mpe-

Akci finančně podpořili:

Odborný garant:

Středočeský kraj

Středočeský kraj

Město Neratovice

SD Neratovice

NIPOS – Artama

Liga spravedlivých • Jana Kališová

Režie...

Divadlo Palace

- Hledám ženu, nástup ihned
- Prachy!!!

Divadlo na Vinohradech

- Ideální manžel
- Shakespeare v Hollywoodu
- To pravé

Jihočeské divadlo Č. Budějovice

- Nebezpečný experiment
- Knězovy děti
- Archa naděje
- Žena jako druh
- V jámě lvové
- Je úchvatná!
- Perfect Days

Národní divadlo Brno

- Kdo je pan Schmitt?

Letní shakespearovské slavnosti

- Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete

zdroj: i-divadlo.cz

Jak jste se dostala k divadlu?

Dědičné zatížení – celá moje rodina se nadšeně věnovala ochotnickému divadlu v pražském Sokole Malešice. Děda Ota byl vůdčím duchem spolku s širokým repertoárem – hráli třeba Goldoniho *Lháře*, Jiráskovu *Filosofskou historii*, Stroupežnického *Aktovky*, Drdovy *Hrátky s čertem*, Dietlovo *Pohledte, pokušení!*, režíroval a maloval kulisy, babička Milada nacvičovala do komedií tance, teta Jana obstarávala rekvizity, máma s tátou byli protagonisty souboru, ve kterém většinu tvořili další vzdálenější strýcové a tety. Dětskou hvězdou byl můj o šest let starší bratr Miloň, posléze vyhledávaný scénograf a pedagog na VŠUP, který okouzloval třeba jako Zvíkovský rarášek či pohádkový šotek Šídlík v pohádce Elišky Krásnohorské *Medvěd a víla*. Já jsem bývala na zkouškách, často se odehrávaly i u nás doma – v kuchyni učila ženské mluvit maminka, v obýváku cepoval v mluvě pány a kluky táta, i v zákulisí. Ale na jevišti mě nikdo nedostal – odjakživa jsem se strašně styděla. Proto jsem pak na DAMU zvolila obor režie, ne herectví.

Na které z představení letošního festivalu se nejvíce těšíte a proč?

Asi hned na úvodního *Casanovu*. Se sentimentem budu sledovat představení, které jsem snad před čtyřiceti lety zkoušela s Miroslavem Macháčkem a Emmou Černou...

Myslíte si, že je možné dobře zahrát špatně napsanou hru?

Jako ten, kdo inscenoval i opery, si myslím, že ano. V opeře bývá textová předloha někdy pěkná ptákovina, třeba

libreto Gassmanovy opery *Kritická noc* nebo Salieriho *Catilina*. O to víc je třeba vymýšlet a „kulmovat vtr“, jak tomu říkám. A jde to i v činohře – nedávno běžel v televizi záznam slavné Menzelovy inscenace Macchiaveliho *Mandragory* z Činoherního klubu. Překvapilo mě, jak je ten text řídký... Ale co všechno tam režisér s herci navymýšleli!

Je nějaká hra, kterou byste mohl vidět klidně stokrát, ale stejně by vás nikdy neomrzela?

Ne. I když třeba Macháckovy *Furianty* jsem viděla nejméně pětkrát a ráda je uvidím zase. A zase.

A je naopak nějaká, která je považována za skvělou, ale vám k srdci příliš nepřišla?

Nemám v oblíbě některé hry Tennessee Williamse. Třeba *Sestup Orfeův* nebo *Tetovanou růží*. *Skleněný zvěřinec* přímo nesnáším.

A poslední – ne tak vážná – otázka, čím jste chtěla být jako malá a má to něco společného s tím, čím se živíte teď?

V šesti jsem chtěla být prezident, hned potom kustod v orchestru. S prezidentem by se nějaké spojitosti našly, ne?

Jana Kališová

-kuk-

Divadel je darda, my jsme dobrá parta!

Doprovodný časopis k přehlídce byl vytvořen studenty Gymnázia Františka Palackého Klárou Kučerovou, Davidem Kupkou, Nikolou Rajchertovou, Lindou Šprinclovou a studentem Vyšší odborné školy publicistiky Martinem Peprným.

Děkujeme Mírkovi Královi a všem sponzorům za pomoc a důvěru, které do nás vložili.

